

LARS

‘Welkom in mijn koninkrijk.’ Ik kijk naar de portrettengalerij van vier dames. De hoofdrolspeelsters in mijn poppenspel. Mijn focus is gericht op de jonge prinses Eva, mijn muze Fien, een oude demente dame en Stine.

Heerlijk om na twee pijnlijke jaren weer in Nederland te zijn om mijn missie uit te voeren. Verbitterd denk ik terug aan het afscheid van Fien. Haar hart moet voor eeuwig bloeden voor wat ze mij, haar heer en meester, heeft aangedaan. Het serpent. Mij verlaten, verminken, aanrijden en voor dood achterlaten? Dat verdient vergelding en helse pijn. Ik heb het haar voorspeld. Ik zie ons nog staan, ik leunend naar haar toe, vragend om met mij mee te gaan. Ze weigerde. Mijn dreigement: ‘Eva is zestien jaar toch? Een mooi teer popje. Een welkome aanwinst voor mijn collectie.’ Het pakte anders uit. Het loeder overtroefde me, kerfde met een mes een kruis in mijn gezicht, sleurde mij mee, reed over mij heen en dacht dat ik was gaan hemelen.

Genoeglijk kijk ik om mij heen en strijk met mijn vingers over de uitgestalde foto’s. Verlangend sta ik stil bij mijn favoriete, uitvergroete foto van Fien en de jongens. Ik voel een mengeling van haat en liefde als ik naar haar kijk. Mijn gedachten keren terug naar die nachten met haar en de jongens. Hans, Peter en Kjell. Een feest.

‘Nu gaat je dochter dit feest beleven. Welkom in mijn goddeloos spel dartele Eva en mijn muze Fien. En jij mijn beste Wim, of beter gezegd, jij slappe zak, je bent me nog een betaling schuldig. Maar nu betaal je niet met pecunia, nee, deze betaling is een vereffening in natura. Ja Wim, ik ben terug en gevaarlijker dan ooit. Ik pak nu niet

alleen je ex-vrouw, maar ook je onschuldige dochter.'

Ik haal diep adem, kijk vol afschuw in spiegel en zie een gehavend gezicht. Mijn blik blijft rusten bij het afschrikwekkende litteken op mijn wang. De wond zat diep, zei de arts. De dame heeft al haar krachten gebruikt. Het is te verhelpen, maar moeilijk onzichtbaar te maken. Ik weigerde een operatie. Tot aan mijn dood wil ik haar haat in mijn gezicht voelen.

'Hallo, verminkte man,' zeg ik gorgelend tegen de man die mij aanstaart.

'Tevreden?' Ik knik. 'Ja Lars, je hebt het goed uitgedacht.'

De voorstelling gaat beginnen. Smullen van haar angst, pijn en afschuw. Ik loop naar de andere kant van de kamer en kijk naar de foto's van een mooie man en een jonge vrouw. Ik ben heel tevreden over mijn voortreffelijke keus. Hij is uitverkoren om deze klus te klaren. Ik twijfel welke naam ik hem mee moet geven. Eva en...? Opeens weet ik het. Ik noem hem Aleck. Hij is geknipt voor de rol van de sluwe verleider. Een moderne variant op Adam en Eva in hun eigen paradijs. Zijn alibi? Hij is een veelbelovende fotograaf en een beginnend schrijver.

FIEN

Zomaar uit het niets kleurt de wereld grijs. Een onzichtbare hand knijpt mijn keel langzaam dicht en beneemt mij bijna de adem. Als door een pistoolschot getroffen zak ik door mijn knieën, als ik achter mij bekende voetstappen hoor. Ik hoor een tak knakken. Het geluid laat mij sidderen van angst. Ik sluit mijn ogen. Onheil, er loert gevaar. Een verschrikkelijk vooruitzicht doemt voor mij op. Ik weet het. De angst kruipt door mijn lichaam. Ik voel het. Hij is terug. Zij het op een andere manier, in een andere gedaante, maar de duivel is terug en sleept mij mee de donkere kelders in. Beducht maar klaar voor het gevecht wil ik om mij heen kijken. Draai je niet om, loop door. Niet omkijken, schreeuwt mijn instinct. Rustig en diep ademen, beveel ik mezelf. Moet ik teruggaan of toch naar het parkje? Doorlopen! Daar zijn mensen. De drukte opzoeken was destijds het devies van de privédetective.

‘Mocht je ooit weer in de problemen komen, altijd de mensen opzoeken.’

Ik versnel mijn pas, waarbij ik net te laat de hobbel op het pad opmerk. Ze zegt niets, maar haar gerimpelde hand glijdt plotseling van de smalle armsteun. Doodsbang en ontdaan loop ik nog sneller door. ‘Mevrouw McCormick,’ fluister ik, ‘zit u zo goed?’

Geen reactie. Zou ze...? Nee toch...?

‘Mevrouw McCormick,’ vraag ik nog een keer. Mijn stem trilt. Nog geen reactie. Ik kijk om mij heen, maar zie niemand. Toch weet ik het zeker. We worden bespied. Voor de derde keer fluister ik haar naam. Nu dwingend. Ze geeft geen sjoerge. Langzaam buig ik naar voren, gluur naar haar gezicht en houd met ingehouden adem mijn oor zo dicht mogelijk voor haar mond. Gelukkig, ze ademt nog

steeds en heeft niet het tijdige met het eeuwige verwisseld. Nog niet. Opgelucht blaas ik de hap lucht uit. Een teder gevoel welt in mij op, ze is gewoon ingedommeld. Dat overkomt haar de laatste tijd steeds vaker. Volgens mij nadert haar einde.

Om haar niet wakker te laten schrikken duw ik de rolstoel door het gras en loop snel door naar ons bankje. Daar ben ik veilig. Verderop zitten Claire en meneer Berk met een onbekende vrouw. Aan haar uniform te zien een nieuwe collega. Ze zitten gezellig te babbelen. Ik kijk nog een keer goed. Vreemd, ik ken haar niet. Een mooie, jonge vrouw, te oud voor een stagiaire, te jong voor een ervaren kracht. Straks Salima vragen of zij weet wie deze dame is. Ik loop door, maar blijf op mijn qui-vive. McCormick slaapt rustig door, gelukkig maar. Voldaan concludeer ik dat ze van mijn angst niets heeft gemerkt. Ze zou alleen maar ongerust worden.

Mijn voorstel om een keer thuis te blijven verwierp ze gedecideerd. 'Geen sprake van, ik wil onze wandelingen voor geen goud missen.' Daar liet ik het bij. Ik weet het. Ze geniet intens van onze gesprekken en de middagwandelingen in de beschutte omgeving van het resort. We nemen altijd een vaste route langs de geurende bloemen, de tjlpende, zingende vogels in de bomen, met als eindpunt, het bankje bij de vijver. Steeds weer zegt ze dan dat ze zo blij is dat ik haar vergeven heb. Meestal geef ik hetzelfde antwoord.

'U heeft toch oprecht spijt.'

Op die momenten knikt ze instemmend. 'Meer dan jij en al die anderen ooit zullen beseffen. Ik kan het niet terugdraaien, maar het mocht, ik had...'

'Sst,' fluister ik dan. 'Het is goed.'

Ik ken haar intense worsteling met de treurige waarheid uit het verleden maar al te goed. Mijn recente verleden kent ook een pijnlijk en duister geheim. Ik weet hoe diep het haar spijt dat ze niet ingreep in de rigide maatregelen die in het geheim plaatsvonden. Dat ze meeging en meedeed. Vorige week nog zijn we er een hele dag

opuit getrokken. Het was een dapper besluit om samen de draak van het verleden te willen verslaan. Omdat ons eigen ziekenhuis al jaren geleden is afgebroken, kozen we een hospitaal waar een van haar vriendinnen die ze kende uit haar studietijd had gewerkt. Destijds was de algemene opvatting dat naast rust, reinheid en regelmaat, tuchtiging een probaat middel was tegen opstandige kinderen. Ook zij hanteerde dezelfde lijfstraffen voor kinderen die niet mee wilden werken en zich tegen de regels van de gevestigde orde keerden. Ik trok me terug, was te geschokt, een kinderlijke reactie, maar destijds werden veel kinderafdelingen in een ziekenhuis geleid door tirannieke hoofdusters. Ziekenhuizen waren toen bastions waar het verdeel- en heerssysteem werd toegepast. Na intensieve gesprekken, bezochten we toch een paar kinderafdelingen. Het was een openbaring. We kwamen terecht in een kakofonie van kleuren, geluiden en montere snoetjes. Ondanks de pijn die veel kinderen moesten doorstaan, was het gezellig druk, er mocht gelachen en gespeeld worden. Overal waar ik keek zag ik stapels speelgoed, muziekinstallaties en instrumenten. Mijn oog viel op een aantal leer- en spelcomputers. Kindvriendelijk en zelfs een beetje huiselijk. Alles was erop gericht om een verblijf zo aangenaam mogelijk te maken. Beduusd liepen we wat rond, totdat een jongeman ons aansprak. Hij bleek een broeder te zijn en stelde zich voor als Martin. Voorzichtig vroeg mevrouw McCormick of de hoofduster ook aanwezig was. De jongeman begon te glimlachen en zei vriendelijk dat ze die allang niet meer hadden.

‘Tegenwoordig noemen we die de VS, oftewel de Verpleegkundig Specialist. Een VS neemt veel taken over van de arts.’

Voor we het wisten zaten we met Martin en een aantal kinderen aan een tafel een gesprek te voeren over vroeger en nu. De verbijstering van de kinderen toen ik aan het vertellen was, het verdriet van McCormick, het staat me allemaal nog glashelder voor de geest. Ik voelde haar schaamte en liet voor haar de meest gruwelijke details achterwege, bagatelliseerde mijn verdriet en probeerde de sfeer luch-

tig te houden door het weg te lachen. Maar dat werkte als zout in een open wond. Ik drukte mijn nagels steeds dieper in mijn handpalmen en maakte grapjes.

‘Voor mij geen Clini Clowns, spelcomputers en dagelijks bezoek,’ grapte ik. Het lukte me wonderwel om een ontspannen indruk te wekken, maar de realiteit was zo anders. De intense pijn en ontgoocheling die ik in mijn jeugd doormaakte, stonden me weer helder voor de geest. Die nacht maalde het verleden en heden door mijn hoofd, met in de hoofdrollen dokter Dekker en hoofdzuster Woudstra-Koudstra, nu McCormick. De kille vrouw die mijn jeugd tot een hel maakte. Ze was weer helemaal terug.

Op de terugweg begon McCormick onbedaarlijk en hartverscheurend te snikken. Ze sprak de innige wens uit dat haar vermogen naar zieke kinderen die het nodig hadden zou gaan. Ze vertelde dat het schrikbeeld van die grote dokter Dekker die over ons, kleine kinderen, heen boog, haar nog steeds helder voor ogen stond.

‘Ik was te jong, wat kon ik beginnen? Maar ik poets mijn eigen aandeel niet weg hoor.’ Haar stem trilde. ‘Integendeel. Ik wil het goedmaken. Ik was versteend, bang en deed mee. Een foute keus waar ik mijn hele leven last van heb gehad.’ Ze snikte nog wat na.

Het kostte mij die dag verdomd veel moeite, maar ik vond de ruimte in mijn hart. Ik zei haar dat ik het haar vergaf. Ze nam mijn geste dankbaar aan. De cirkel was rond. Totale absolutie.

Ze slaapt rustig door het vrolijke gesnater van de eendjes heen. Het schettert mij als een welkom geluid in de oren. Mijn angst voor een achtervolger zakt weg. Ik begroet het gezelschap verderop en scan door mijn wimpers de omgeving. Ik zie niks verdachts en mijn innerlijke radar geeft aan dat het oké is. Daar vertrouw ik op. Heel voorzichtig parkeer ik de rolstoel, drapeer de rode Engelse plaid zachtjes over haar benen. Ik ga zitten en wacht rustig af tot ze wakker wordt.

Behoedzaam pak ik mijn tablet uit de tas en check mijn bereik. Top. Vol bereik. Mark van Bommel en ik hebben wat afgeruzied om de nieuwste wifi-technologie te laten installeren. Te kostbaar volgens hem, noodzakelijk volgens mij. Ik won. Dertig nieuwe mailtjes in mijn mailbox. Ik selecteer ze op belangrijkheid. Het gaat lekker snel. De eerste tien zijn oervervelende, financiële epistels van Mark. Die lees ik vanavond wel. Nummer zeventien trekt direct mijn aandacht. Het bericht geeft mij een unheimisch gevoel. Zou het dan toch kloppen? Is hij hier? Nee, gewoon puur toeval. Maar toeval bestaat toch niet? Het is een *alertmail* van de zoekmachine wieofwat.nl. De naam Kjell doemt voor mij op. *Beste Fien, We hebben 1 nieuw resultaat gevonden op basis van je alert. Er is beweging rond een persoon in je zoekmachine.*

Behalve dat ik twee jaar geleden privédetective Van Susteren inhuurde, heb ik ondanks zijn goede werk, in een opwelling een zoekopdracht geplaatst bij deze zoekmachine. Wim was net het huis uit en de meiden waren in het kader van ‘het is zo zielig voor papa’ een weekendje bij hem. Het was de eerste keer dat ik de hele, ziekelijke, schaamteloze affaire tot mij door kon laten dringen. Het was ook de eerste keer dat ik huilde. Ik was wel erg dronken, maar de waterlanders vloeiden en hielden zeker een uur aan. Bij de bodem van de fles aangeland, raakte ik zelf een heel andere bodem. Het gelal nam idiote proporties aan. Ik was ervan overtuigd dat mijn losbandige affaire en mijn wraakactie als een boemerang in mijn leven zouden terugkeren. En die Van Susteren zat vast en zeker in het complot. Voor ik het wist typte ik laddersat de namen Lars, Kjell, Peter en Hans in. Ik had er nooit meer aan gedacht, tot de dag van vandaag. Mijn innerlijke alarmbel rinkelt en brengt me heel even uit mijn evenwicht. Ach, het zal wel niks zijn, een toevaligheid, denk ik, terwijl ik ook wel weet dat toeval amper bestaat. Ik scroll verder door mijn mail. Toch kan ik mijn gedachten er maar niet bijhouden en kijk heimelijk links van mij. McCormick ligt nog steeds te dommelen. Het kan soms raar lopen, denk ik. Wie had kunnen denken dat ik ooit met

de kwelduivel uit mijn jeugd regelmatig een rondje door de tuin zou lopen en fijne gesprekken zou hebben. Onze relatie is de afgelopen jaren overgegaan van verachting naar vriendschap en schurkt tegen een oma-kleinkindrelatie aan. Soms stippen we het verleden aan, maar als het voor een van ons te pijnlijk wordt, dan laten we het rusten en praten we over het heden. Het is voldoende om te weten dat het haar oprecht spijt. Oké, haar berouw komt na de zonde en die pijn steekt nog zo nu en dan de kop op, maar ach, de oude dame doet haar best om mij duidelijk te maken dat zij nooit zover had mogen gaan en destijds dokter Dekker tegen had moeten houden.

‘Misschien wel ten koste van mijn eigen baan,’ had ze meer dan eens verdrietig opgemerkt. ‘Dan had ik jou en anderen veel leed kunnen besparen, maar in plaats van er wat aan te doen, hem de wacht aan te zeggen, liet ik hem zijn gang gaan en werd ik onderdeel van die afgrijselijke waarheid.’ Meestal begon ze daarna te huilen.

Ze had gelijk, maar wat kon ik anders doen dan haar te vergeven en te troosten. Er zat bijna een halve eeuw tussen. Aan de schokkende bewegingen van haar hoofd merk ik dat ze zo wakker wordt. Haar ogen gaan open, ze schudt haar hoofd, legt haar bril op schoot, wrijft in haar ogen en kijkt mij lichtelijk verdwaasd aan als ze haar bril opzet.

‘Kind, waarom heb je mij niet wakker gemaakt? Als ik buiten ben wil ik alles zien. Het was maar een kort dutje, hoop ik?’

‘Ja hoor, nog geen drie minuten,’ lieg ik. ‘Een echte powernap.’

Ze lacht. Het was zeker een kwartier, maar dat gaf mij de gelegenheid om mijn mails weg te werken.

‘Zit u zo goed?’ vraag ik nogmaals.

Ze knikt. ‘Dank je mijn kind,’ zegt ze vriendelijk. Ze klopt goedkeurend op mijn arm.

Ik laat het haar niet merken, maar ik bespeur echt tekenen van geestelijk verval. Zo nu en dan laat haar verstand het afweten. Dat baart mij toch wel zorgen, zeker nu ik binnenkort vertrek. Ze is niet zo demotie als ze zich ooit voordeed, maar toch, kwiek en helder is anders.

‘Heb je je agenda in de tas,’ onderbreekt ze mijn gedachten. Ik veer op. Haar stem boet absoluut niet aan kracht in. ‘Die elektronische lei?’

‘Tablet, dat ding noemen ze een tablet,’ zeg ik glimlachend en schud mijn hoofd over de absurde vergelijking, die wonderwel ook wel weer hout snijdt.

‘Hoe het dat malle ding ook heet, kun je een afspraak inplannen? Ik wil deze week een gesprek met je over de nabije toekomst. Het is je misschien ontgaan, maar het gaat niet zo goed met me. Ik heb onlangs iets geregeld en dat wil ik graag met je bespreken.’

Ik kijk haar ernstig aan, dat verdient ze wel, maar moet inwendig lachen om haar analyse van mijn opmerkingsvermogen. Ik pak mijn tablet.

‘Is vier uur, oké?’ Ze knikt instemmend.

‘Morgenavond nog wel wat baantjes zwemmen? Of bent u te moe?’ vraag ik enigszins afwachtend.

‘Graag liever, daar geniet ik toch zo van,’ zegt ze en klopt voor de tweede keer, nu iets langer en fermer op mijn arm.

Ik kijk opzij naar de oude dame. Het lot, mijn gevaarlijk overspel en het eigen gewin van twee mannen brachten ons weer samen. Hoe ziek en destructief de methodiek van mijn minnaar op het zwarte paard ook was, hij creëerde lucht en ruimte voor haar. Niet voor Wim. Mijn rancuneuze echtgenoot vond dat zij, mijn oude kwelgeest, de hoofdzuster, het ultieme vergeldingsmiddel was voor de geestelijke geseling die ik moest ondergaan. Mijn overspel met Lars was voor hem de reden om op die manier wraak te nemen. Onvoorstelbaar, want ik dacht dat we het allemaal hadden uitgepraat. Wim en Lars hebben het veld geruimd. De een vrijwillig, de ander met geweld. Wroeging heb ik niet. Maar als ik opsta, kijk ik toch even schichtig om me heen. Hoor ik daar nu iemand wegrennen? Ik draai me om, maar zie niemand. Ik speur snel de omgeving af. Nee, er loopt niemand die ik niet ken of zich verdacht gedraagt. Mijn paniek van zo-even is gezakt, de angst blijft.

‘Wat is er Fien, wat kijk je bang?’ zegt McCormick geschrokken. Ze trekt aan mijn mouw.

Ik schud mijn hoofd. ‘Er is niks. Ik dacht dat ik een bekende zag, maar dat is niet zo.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik moet even wat eten, denk ik. Ik voel me wat flauw.’ Ik glimlach geruststellend en kijk op mijn horloge.

ALECK

‘No Way!’ Woest schud ik mijn hoofd en tik nijdig met mijn wijsvinger op mijn voorhoofd. ‘Ben je helemaal gek geworden? Ik doe niet mee aan dit krankzinnige, monsterachtige plan. Absurd. Het is te idioot voor woorden.’

‘Je zult wel moeten Kjell, mijn jongen. Ik duld heen tegenspraak,’ zegt Lars stellig.

‘Echt niet, het is bizar.’ De woorden schieten fel tussen mijn lippen door. Restjes speeksel glinsteren op het dashboard. Goor. Ik ril en wacht op zijn vernietigende commentaar. Het blijft angstaanjagend stil. Om de tijd te doden kijk ik naar een tafereeltje rechts van mij. Op een picknickplek zit een gezin broodjes te eten. Even verderop staat een man te bellen. Ze moesten eens weten. Het ziet er zo normaal uit, twee mannen die in een auto een gesprek aan het voeren zijn.

Ik kon het weten. Sterker nog: ik wist het. De dag dat de zorgeloosheid eindelijk als een welkome gast mijn leven inwandelde, wist ik dat dit gevoel ooit weer zou eindigen. Twee jaar lang kon ik, voor zover mijn situatie dat toestond, zorgeloos en onbekommerd door de wereld stappen. God, wat gaan twee jaar toch snel voorbij. Een ogenschijnlijk vriendelijk bericht als ‘Hallo, hoe is het met je?’ - bij hem weet je dat dergelijke berichten nooit zonder een eisenpakket komen. Altijd weer hetzelfde liedje. Op het moment dat het berichtje op mijn telefoon verscheen, trok het oude, angstaanjagende gevoel als een blok lood aan mijn lichaam, waardoor ik mij kilo’s zwaarder voelde. De weggestopte loden last, de haat en pijn, de oude angsten, ze kwamen onmiddellijk weer bovendrijven en verlamden mij acuut. Waakzaamheid blijft mijn innerlijke opdracht. Gevaar, onheil, ver-

driet en pijn geeft mijn radar aan. Er staat wat op stapel. Veel meer dan hij in eerste instantie aangeeft. Deze ontmoeting verandert mijn leven opnieuw. Voor je het beseft, word je meegezogen in een draaikolk van ellende. Altijd luisteren naar zijn betoog en ondertussen op scherp staan. Tussen de regels door zit de werkelijke boodschap. Zeg 'nee', was mijn opdracht naar mezelf. Wat hij ook vraagt, wat hij ook eist, zeg duidelijk 'nee!' Je bent zo goed bezig. Je hebt je leven eindelijk op de rails. Maar toen ik de boodschap las en ik de betekenis achter de woorden begreep, wist ik dat ik geen keus had. Dat ik voor de vorm zou tegenstribbelen, maar dat hij mij zo weer in zijn ijzeren klauw zou hebben.

Eerlijk, ik was als een kind zo blij dat hij lichamelijk en geestelijk door de medici opgegeven was. Er viel een last van mijn schouders. Het maakte mij vrij. Een ongekende rust kwam over mij. Op het financiële vlak was hij zijn woord nagekomen. Er was een regeling voor Stine. En nu zit ik weer aan hem vast. Onder zijn juk. Deze man, die mijn leven tot een hel maakte, haat ik tot op het bot. Het is waar. Mijn moeder zei het vroeger al: 'Haat... als dat eenmaal is gezaaid, maakt het een niet te stuiten opmars naar het hart en hoofd. Berg je dan maar. Alleen de dood kan iemand dan nog vrijmaken.' Ik denk eerder: ontlasten. De wereld te verlossen van deze kwelgeest. Maar ik doe niets. Voor Stines bestwil.

Zijn motto is: wie betaalt, bepaalt. 'Ik hoef het niet te doen, ik doe het voor jou' is al jaren zijn smalende opmerking. De afgelopen jaren gingen de betalingen wonderwel door. Het verbaasde me enigszins, maar ik wist dat er een incassomoment zou komen. Omdat ik mij moet beheersen, mijn afschuw niet mag laten merken, dwing ik mezelf rustig te blijven. Quasinonchalant haal ik mijn schouders op, draai ik mijn hoofd een kwartslag en vervolg mijn monoloog.

'Om maar te zwijgen over wat het werkelijk is: moorddadig en crimineel! Dat beseft je toch zelf ook wel? Wie denk je wie je bent? De vigilante van de lage landen? Je denkt hier toch echt niet hiermee

weg te komen? Als dit en al het andere uitkomt...'

De sinistere, bijna demonische sfeer wordt verbroken door een gruwelijk rochelend geluid. Ranzig. Het is een flauwe afspiegeling van de ooit zo kenmerkende, honende lach, maar zeker niet minder bijtend en dreigend. Je zou toch zeggen dat twee jaar helse pijn, revalideren en overleven, een mens veranderd hadden. Een milder mens van hem hebben gemaakt. Een normaal mens ondergaat een ware transformatie. Een mens van vlees en bloed welteverstaan. Een mens met inlevingsvermogen en het vermogen te vergeten en te vergeven. Niet deze narcistische klootzak. Deze man heeft een onverzadigbare hunkering om te genieten van de pijn en deceptie van anderen. Zonder een woord te zeggen pakt hij de map en schuift mij nonchalant een foto toe. Zijn houding spreekt echter boekdelen. De foto blijft liggen op mijn linkerbeen. Roerloos blijf ik zitten en weiger ernaar te kijken. 'Ik wil het niet!' bries ik verbeten. 'Echt niet! Ik doe het niet. Bekijk het maar.'

De foto valt tussen ons in. Mijn verontwaardiging maakt plaats voor ontgoocheling en verdriet. Wanhopig haal ik mijn handen door mijn haar. 'Je bent werkelijk onvoorstelbaar. Wat heeft deze vrouw je misdaan? Niets, verdomme, helemaal niets. Iemand offeren voor je eigen wraaklust? Doe het dan lekker zelf en laat mij met rust. Het is jouw strijd en niet de mijne. Verdomme man, ik was klaar, vrij, het was allemaal afgelopen! Dat waren we overeengekomen, weet je nog? Dat was de voorwaarde voor mijn medewerking, die afgrijselijke lenteavond in die koude rotloods.'

Alleen al als ik terugdenk aan dat zieke verpleegstersavontuur lopen de rillingen over mijn rug en knalt mijn kop uit elkaar. De flarden dringen helder binnen. Ook nu weer. Geleidelijk voel ik dat de opkomende gal zich door mijn keel een weg naar mijn mond probeert te banen. De rottende resten van verstopte waarheden, de dood en zieke avonturen zoeken een uitweg. Krachtig dring ik het bittere spul terug. Dat ik nog leef... Hoe groot zullen mijn galstenen zijn, denk ik cynisch.

‘Laat het rusten, laat het gaan.’ Mijn stem klinkt rauw en afgemeten. ‘Je hebt het allemaal over jezelf afgeroepen. Was de afstraffing, de pijn nog niet heftig genoeg? Wees blij dat je nog leeft en ga iets zinnigs doen met je leven! Wees blij dat men denkt dat je dood bent. Met name je vroegere collega’s. Die hebben nog een appeltje met je te schillen vanwege de verdwijning van Marianne.’

Ik hoop dat het uitspreken van haar naam en mijn harde toon hem afschrikt, maar weet eigenlijk wel beter. Kruip terug naar je bunker, of naar dat luxe hof waar je al die tijd bent geweest, denk ik. Ik waag het niet om deze zin uit te spreken. Opnieuw kokhals ik inwendig van het ranzige geschraap naast me.

Lars grijnst. ‘Niets, maar dan ook niets is afdoende om het te laten rusten. Nooit! Never! Hoor je me?’

Praten kost hem zichtbaar moeite en het lugubere gerochel heeft een donkere sardonische ondertoon gekregen. De haat overstijgt de pijn op zijn gezicht. De rauwe klanken gaan mij door merg en been. ‘Wraak en vergelding hielden me op de been, beste Aleck, want zo zul je vanaf nu heten. Het is heel simpel. De Koning heeft in het schaakspel een centrale rol. Hij kan niet geslagen worden. Een speler mag geen zet doen waardoor de eigen koning schaak komt te staan. Dit is een onreglementaire zet. Ik, de koning, ik ben geslagen, maar niet verslagen.’

De deceptie vanwege de nederlaag is vermengd met wraak en sijpelt door in iedere lettergreep.

‘Weet je Aleck, de koning is in zekere zin het enige belangrijke stuk, maar het is zeker niet het sterkste stuk; samen met de mogelijkheid van pionpromotie bepaalt hij de dynamiek van het spel. Pionnen bewegen één veld recht vooruit in de richting van de tegenstander. En jij, jij mijn beste vriend, jij wordt mijn voornaamste pion, zij het onvrijwillig. Je lijkt op mij, ook jij kunt dames opzweepen tot grote hoogten. Aan die zwoele blik kan bijna geen vrouw weerstand bieden. Je bent nu eenmaal een mooie man en een geboren verleider. Bekijk het eens van de positieve kant. Wat is er

heerlijker om een vrouw het hoofd op hol te brengen? Om op mijn kosten de joviale minnaar te spelen? Een jonge merrie van achttien jaar, onttrokken aan het wakend oog van haar ouders: wat een ontdekkingsreis. Geloof mij maar. Een vrouw tot je muze maken maakt een ongetemd beest in haar los. Ze zal alles voor je doen. Ze is toch je muze? Je zult me nog dankbaar zijn, geen zorgen, maar vreugde, drank, een zonzakantie en hartstochtelijke seks de komende maanden. Twee maanden hè, in acht weken wining and dining moet de klus geklaard zijn. Dan kruip ik uit mijn hol en zal ik victorie kraaien. Maar wees niet bevreesd mijn jongen, je staat er niet alleen voor. Ik zal je helpen haar ridder op het witte paard te worden. Succes verzekerd. Ik ga haar gewoon de stuipen op het lijf jagen en zij zal zich in je armen storten. Haar moeder noemde mij bij ons afscheid een ridder op het zwarte paard. Je lijkt op een ridder op het witte, maar in werkelijkheid zit jij ook op het zwarte paard. Daar zal ze na verloop van tijd wel achter komen, maar dan is het te laat.'

En weer die valse, zure lach. De lach van een verbitterde, onttroonde, op wraak beluste koning.

'Waarom in het buitenland?'

De vraag levert mij een geringschattende blik op.

'Denk je werkelijk dat ik mij in de cirkel van Fien en haar politievriendjes wil begeven?'

Mijn verstand zegt dat ik voor nu beter toe kan geven. Ook nu, zelfs nu, is de oude, ernstig verzwakte overheerser te sterk. Ik slik een paar keer en doe er verder het zwijgen toe. De duivel heeft de aanslag op zijn leven overleefd en ik ben weer als een discipel terug in zijn hel. Ik blijf slikken om mijn tranen te verbijten. 'Tranen zijn voor zwakelingen' was de mantra waarmee ik al die jaren gekneet en gehard ben. Ik weet het antwoord, maar ik kan het niet laten om een beroep te doen op enige vorm van menselijkheid. Een laatste poging.

'Je hebt het beloofd, weet je nog? Toen je dacht dat je ging sterven. Je